

1r ACCÈSSIT CATEGORIA ADULTA

ROSA PONS I SOLÀ

MAI QUE EM NECESSITIS

Barcelona, 18 de novembre de 2014

Benvolguda Laura,

A partir de quina edat, en entrar en un cementiri t'envaeix la sensació d'arribar a un lloc acollidor? A partir de quin punt es pot considerar normal apreciar el ben ordenat i cuidat que està, i els esforços que s'hi esmercen? Quin desencadenant provoca que, en accedir a un lloc on s'hi ha anat per tancar el balanç de totes les pèrdues, únicament sacsegin l'esperit, la bellesa i la pau?

M'he fet vell, Laura, molt més del que qualsevol que només sabés de mi la data de naixement podria imaginar. I aquestes sensacions ho corroboren.

Perquè això he experimentat aquest matí en creuar el llindar del cementiri Vell d'Igualada, cosa que no feia des de fa més de 20 anys. L'atzar ha volgut que en els pocs enterraments a què he hagut d'assistir de manera inexcusable (l'oncle, un parell d'amics...), el difunt o bé fos traslladat al cementiri Nou o bé fos incinerat. Així es va fer amb els pares, no sé si ho saps, que havien deixat dit que se'ls incinerés i que s'espargissin les cendres a Montserrat.

Recordes que l'any en què va morir l'avi em vas acompanyar a portar-li un ram pels voltants de Tots Sants? Després de deixar les flors ens vam asseure en un banc de pedra a prop de l'entrada, agafats de la mà. Aquest matí m'he assegut en el mateix banc i m'he deixat endur, memòria enllà.

Vam viure una relació serena i tranquil·la, al contrari del que es podia esperar donat que érem gairebé dos adolescents. Malauradament, aquella serenitat i l'amor que ens teníem no van poder evitar que tots dos fóssim atrets, sense remei, per uns focs més ardents i tempestuosos.

La tieta Teresa, en el meu parell de visites anuals a la ciutat, em va informar amb puntualitat tant del teu precipitat matrimoni com del seu sobtat final. Com a mínim, de tot aquell tràngol te'n quedà un fill. No saps com me n'alegro per tu i més sabent que, sempre segons la tieta Teresa, és un noi simpàtic i carinyós que ja està acabant la Universitat.

Els focs que m'arrossegaren a mi, en canvi, no m'han deixat res de profitós. El darrer d'ells, de fet, m'arrabassà fins i tot la il·lusió i les ganes de viure. Em vaig descuidar molt, i feina i salut se'n van ressentir. I el que em passava, jo ho atribuïa a què em sentia deprimat i derrotat. Per això no vaig anar al metge fins que els companys del despatx quasi m'hi van empènyer. El diagnòstic, tot i que ja bastant evident, em va sorprendre. Enfonsar-me no, perquè ja n'estava; poques ganes de tirar endavant m'havien quedat.

Tinc Alzheimer, saps? I avança ràpid. Per això haig de prendre amb urgència una gran quantitat de decisions.

Per aquest motiu, després de tants anys sense cap contacte, t'escriu aquesta carta (qui escriu cartes avui en dia?) que suposo que t'haurà sorprès d'allò més, i que et prego que em perdonis tot el trasbals que et pugui causar.

—Quedem com amics— vam dir-nos fa molt de temps. —I si mai em necessites, de veritat, de veritat, no ho dubtis...— i sé que, tant tu com jo ho dèiem de tot cor, amb la intenció d'ajudar l'altre si mai es trobava amb algun problema greu. D'entre les boires que van amagant tants records, encara es salven les nostres paraules.

No t'espantis, no penso demanar-te que et facis càrrec de mi, ni que em cuidis, ni res d'això. Ni tan sols que em visitis a la residència on tinc previst entrar. De fet, preferiria que no ho fessis, no voldria que ni tu ni ningú en veiés amb l'aspecte que, d'aquí a poc, tindrè.

Per sort, que sarcàstiques em sonen aquestes paraules, he pogut resoldre la part pràctica de manera força satisfactòria. Vetllarà per mi una Fundació que tutela persones soles que es queden incapacitades, i amb la pensió per invalidesa i els pocs estalvis que no he malbarat, intentaran que pugui arribar al final d'una manera mínimament digna. Confio en què ho aconseguixin, però tampoc no m'amoïna massa.

El que m'agradaria que fessis per mi pertany a un àmbit més íntim. Voldria incloure't en el meu testament i deixar-te les dues úniques propietats que posseeixo. La primera d'elles, el pis de Barcelona, intentaré que quedi tan buit i net com sigui possible quan n'hagi de marxar. Però tu l'hauries de buidar de tot allò de què jo mai no seré capaç de desprendre'm: les nostres fotos, els llibres de la mare, les filmacions de quan encara m'agradava viatjar... Si hi trobes res de valor, t'ho vens; la resta llença-ho o crema-ho, el que et sembli millor. Aviat, molt aviat, aquestes coses hauran perdut per a mi la darrera engruna de significat. Un cop buit, disposa del pis com més et convingui, regala'l al teu fill o mira de treure'n un bon preu si s'anima el mercat.

L'altra propietat és el nínxol on em vas acompanyar a portar flors a l'avi. De primer, vaig pensar en donar el cos a la ciència o en fer-me incinerar, conscient que, si em decidia per aquestes opcions, ningú hauria de carregar amb cap responsabilitat. Més tard, em va venir una certa recança que m'ho va fer repensar.

Aquest matí, assegut en el banc de pedra, m'he refermat en la meva idea. Com aquell dia de fa tants anys, les fulles mudaven de color: les dels arbres lluien tots els tons que van del verd pàl·lid fins el groc, l'heura de darrera la capella es tenyia d'un granat rabiós i una fina estora d'ocres cobria els mausoleus més propers. Feia molt que no assaboria tanta pau.

Si us plau, Laura, deixa que també posi al teu nom aquest nínxol i cuida que hi sigui enterrat. No cal ni que m'hi enviïs una corona si mai et sobra temps, únicament et demano que facis arreglar la làpida.

Perquè, després de tants sofriments, l'únic dolor que no em veig amb cor d'assumir és que, del meu pas per la vida, ni tan sols en quedi un nom escrit en un tros de marbre.

Si creus que pots ajudar-me, m'ho fas saber (t'adjunto l'adreça de l'advocat de la Fundació, que es posarà en contacte amb tu quan m'hagi arribat l'hora).

Amb tot el meu agraïment, efímer, per molt que em dolgui.

Miquel

PSEUDÒNIM: ALÒS D'ASOR